

sterens eget, og det er forslaget om 5 års nedfrysningstid! Det er det eneste sted, hvor der er mere liberalisme, og resten af ændringsforslagene sætter kun grænser, hvor man næsten ikke kan lade være med at gøre det. Men det gør vi så.

Men det er rigtigt, at vi har begge holdninger i SF, og den ene er altså den, vi bliver nødt til at agitere meget for i dag. Men vi har altså forskellige ændringsforslag, og dem burde selv hr. Jørgen Winther kunne læse.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg har megen respekt for hr. Jørgen Winther, for han er langt mere vidende, end jeg er på det her område. Men alligevel blev jeg lidt ked af at høre det, der blev sagt som svar på et tidligere indlæg: at han forudså, at om nogle år ville kvinder, der har større mulighed for at få brystkræft, så også skulle screenes for det og dermed eventuelt få æg med et sådant arveanlæg sorteret væk, for hvis vi fortsætter ad den linje og i det tempo, ender vi altså med, at mange æg bliver sorteret fra ved en ægsortering, og det er jeg bekymret over, for jeg er bange for, vi hermed knæsætter en ny grundlæggende ideologi i vores samfund: at det kun er de sunde mennesker, der har ret til at leve, der har ret til at »arve Jorden«, og at de, der har nogle skavanker – som f.eks. undertegnede – så kan ryge i skralde-spanden og ikke må betræde Jorden med uværdige skridt.

Det er jeg nervøs for, og jeg tror, det er en fuldstændig fejl retning at styre vores samfund i. Der er nogle samfund, der har forsøgt det tidligere, og det gik galt, og jeg synes ikke, vi skal gå samme vej.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Henriette Kjær som ordfører.

Henriette Kjær (KF):

Vi har i Det Konservative Folkeparti diskuteret dette lovforslag på mange gruppemøder, og vi er kommet frem til, at vi i høj grad ønsker en lov, der følger de retningslinjer, som vi kender i dag. Og vi har benyttet os af forsigtighedsprincippet, idet vi ikke vil gå længere, end vi kan stå inde for.

Vi ønsker derfor en aldersgrænse for kvinder på 45 år, og det gør vi for at varetage barnets tarv, for på den måde bliver det de sundeste børn, der fødes.

Og vi mener også, at det kun er kvinder, der selv er i hormonbehandling, der skal kunne donere æg. Ifølge lovforslaget vil man have, at kvinder også skal kunne gå ind fra gaden og være donorer, og det er vi imod.

Endelig ønsker vi, at revisionsbestemmelsen udgår – altså det, at man skal tage loven op igen og se på den om 2 år – for vi mener, at det er vigtigt, at man til enhver tid, når man føler det påkrævet, kan tage loven op. Det ved jeg også man kan, selv om der er en revisionsbestemmelse, men vi synes ikke, der er nogen grund til at tage loven op om et par år, hvis der ikke er behov for det.

Vi synes, det er vigtigt at slå fast, at loven beskytter det ufødte barn, og at man i hver paragraf ser på, hvordan det kommende nye menneske vil kunne få en sund opvækst.

Loven er en såkaldt forbudslov, og det betyder, at der sættes grænser for, hvilke behandlingsformer og tidsterminer m.v. der må anvendes, og i Det Konservative Folkeparti finder vi, at det er nødvendigt med sådanne grænser.

Ifølge lovforslagets § 6, stk. 1, gøres det muligt for både infertile og fertile par at blive behandlet efter præimplantationsdiagnostikens metoder. Men præimplantationsdiagnostik – populært kaldet ægsortering – kan kun anvendes i tilfælde, hvor der er en kendt og væsentligt øget risiko for, at barnet får en alvorlig arvelig sygdom, og metoden betyder, at man kan undersøge det befrugtede æg, allerede inden det sættes op i kvindens livmoder, hvilket vil skåne kvinden mod en eventuel ubehagelig abort længere henne i svangerskabet. I dag undersøger man for alvorlige arvelige sygdomme ved moderkageprøver og fostervandsundersøgelser, men først når kvinden er 3-4 måneder henne i graviditeten.

Det må indskræpes, at metoden kun må anvendes ved risiko for alvorlige arvelige sygdomme. Men da der findes over 3.000 kendte arvelige sygdomme, er det op til den enkelte læge at vurdere alvorligheden af den sygdom, som der skal undersøges for, og det vil jo kræve en høj grad af selvjustits, og nogle læger vil måske opleve et pres fra par, der kommer og ønsker en undersøgelse for mindre alvorlige sygdomme.

Det kan derfor synes at være et stort ansvar at pålægge lægerne, og dette ansvar kan kun lettes ved, at der fra politisk hold udarbejdes en positivliste over de sygdomme, der i givet fald skal undersøges for.